

ספר האותיות

אור ונקודה

הנקודה שמתחילה להתפתח מצד האור
היא מתפתחת בריחוק מן האור...

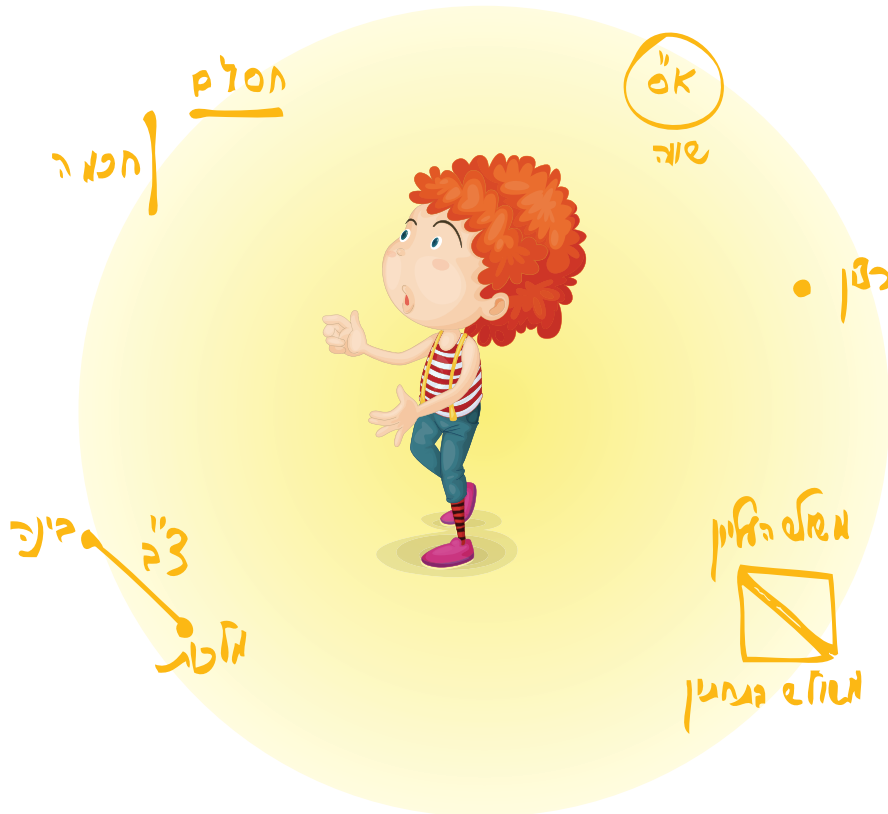
● הנקודה שמתחילה להתפתח מצד האור, היא תחילה מתפתחת בריחוק מן האור, לצד שמאל. אחר כך היא תופסת כיוון של תכונת האור, ומתפתחת לצד ימין. ורק לאחר מכן היא משתמשת בשתי התכונות גם יחד, שמאל וימין, כדי מלמטה לטפס לרום כל המעלות.

קבלה לעם

אור ונקודה

מאותיות אלו וצירופיהן נאצלו הדיבור והקריאה של מעלה,
כמו שהקריאה הגשמית יוצאת מצירופי אותיות הגשמיים.

צורת האותיות איננה סתם ציור שהמציא מישהו, אלא קשרים בין כוחות רוחניים, מנגנונים של שורש גבוה, סימנים שמוסרים מהות פנימית, המזמינה באדם תגובה מיוחדת כלפיו.

אות א

אני

אני לא יכול לגלות מי אני שהוא ברא,
אם אני לא מגלה מי הוא שברא אותי.

עמדה אות א' ולא נכנסה לפניו. אמר לה הקב"ה: "אלף אלף, למה אין את נכנסת לפני כשאר כל האותיות?" אמרה לפניו: "ריבון העולם, כי ראיתי שכל האותיות יצאו מלפניך בלי תועלת, ומה אעשה שם אני. ועוד, כי כבר נתת לאות ב' את המתנה הגדולה הזו, ואין ראוי למלך העליון, שיעביר את המתנה שנתן לעבדו, ולתת אותה לאחר." אמר לה הקב"ה: "אלף אלף, אף על פי שבאות ב' נברא העולם, את תהיי ראש לכל האותיות, אין בי יחוד אלא בכך, כך יתחילו כל החשבונות, וכל מעשי בני העולם. וכל היחוד אינו אלא באות א'."

אות ג

גילוי

הַבּוֹרָא בְּרָא הַכֹּל עַל יְדֵי הָאַהֲבָה,
וְאַנְחֵנוּ סֶךְ הַכֹּל מִגְּלִים אֶת הָאַהֲבָה הַזֹּאת,
אֶת כּוֹחַ הָאַהֲבָה.

נכנסו אות ד' ואות ג'. אמרו אף הן כך: "ריבון העולם, טוב לפניך לברוא בנו את העולם". אמר להן: "די לכן להיות זו עם זו, שהרי לא יחדלו אביונים מן הארץ, וצריכים לגמול עימהם חסד. הד' היא עניה, כי נקראת דלת מלשון דלות. הג', גומלת לה חסד. ועל כן אל תתפרדנה זו מזו, ודי לכן לזון זו את זו".

אות ד

דְּרָגָה

הַדְּרָגָה הַרוֹחֵנִית הִיא דְּרָגַת מְדַבֵּר

בדרגות דומם, צומח וחי, הרצון לגדול מתפתח בדרך הטבע, בדומה לתינוק שנמצא בידיה הנאמנות של אמא המספקת לו כל צרכיו כדי לגדול. ובדרגת מדבר האדם בעצמו על פני כל הרצונות שלו דוחף את הנקודה שבלב להתפתחות.

ד' היא דָּלֶת, דָּלֶת וציר, דלה ועניה, סימן של מלכות, שני נְוִיִּם, שלא רוצה כלום, חוץ מלהיות בהשפעה. הפינה של ד' נקראת "ציר" עם שתי דלתות. ומשני דָּלֶתִים, ד' וד' שמתחברים יחד, נעשה ם סתומה, תכונת הבינה. שני סוגי חפץ חסד שמתחברים יחד, אחד גלגלתא ועיניים, ושני אח"פ, הם סימן בינה, ארבעים, סימן של שלימות.

ה את

הַסְתֶּרָה

אֵין הַסְתֶּרָה מִצַּד הָאֹר, יֵשׁ הַסְתֶּרָה מִצִּידֵי.

האור והרצון הפוכים זה לזה, לכן ההארה של האור מופיעה ברצון כהרגשה של הסתרה. אבל האור לעולם איננו נסתר, אלא אני בעצמי מסתיר אותו ברצון ההפוך שלי.

נכנסה את ו', אמרה לפניו: "ריבון העולם, טוב לפניך לברוא בי את העולם, שאני את משמך". אמר לה: "וא", את וה' די לכן, שאתן אותיות משמי, הויה, שאתן בסוד שמי, וחוקות ומפותחות בשמי, לא אברא בכן את העולם". אלא הו' חשבה, שהי' נדחית מטעם שקומת הו' גבוהה יותר, וראוי שיברא העולם במידתה, בקומת ו"ה של הויה.

אות ו

ויתור

מְרַגֵּשׁ אֶת הַכֶּלֶל, לֹא מְרַגֵּשׁ אֶת עַצְמִי, כִּמָּה שְׂפָחוֹת אָנִי.

התמורה ל**ויתור** מכל וכל, היא להגיע לתכונת ה**ויתור**,
שהפעולה שלי נשארת ואני נעלם.

האות יוד כוללת בתוכה ו"ד, שהן שלימות הכל, זו"ן דחכמה, זכר ונקבה. ד"ו קוראים אותם, שפירושו שניים. ועל כן אדם ד"ו פרצופים נברא. ואלו פרצופים ו"ד הם נקראים ממעלה למטה, שתחילתם ו', זעיר אנפין, ואחריו הד', המלכות. ד"ו הם נקראים ממטה למעלה, מלכות תחילה ואחריה זעיר אנפין. והכל דבר אחד.

ז
אות

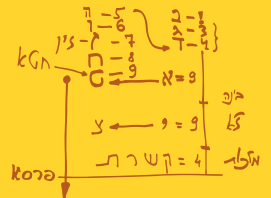
זֹלָת

אֲנִי בּוֹנֵה דְמוּתוֹ בִּי

באותה מידה שאני מתחבר עם הזולת, שכל העולם: כל הדומם, צומח וחי, נעשים בשבילי כאחד, כאני עצמי – באותה מידה עולה ומתגלה בי מבפנים הכוח "בוא" ו"ראה".

סוד הז' היא י' על ו', גדלות הנוקבא שנכללת בעולם הזכר, והוא ו'. שנעשית עטרה על ראשו של בעלה זעיר אנפין, המתעטר בה, ואז נכללת בסוד זכור ונקראת "קודש". לכן טענה אות ז': "כיוון שאור זה גדול וקדוש בסוד המנוחה, ושם השבתת כל הקליפות, על כן אני ראויה שיברא העולם במידתי".

אות ח

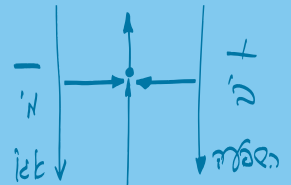
חיבור

רק לשם החיבור רוצים את האור

רק על ידי מנגנון החיבור יחד אפשר להיפתח לכוח הספר. להיכנס לקרן האור הדק שמגיע להחזיק ולקיים את החיבור הזה בין כל החלקים, שהם בעצם שלי אבל בינתיים נראים לי לא שלי.

אין בשמות של השבטים האותיות 'ח' ט', להורות שהם גבוהים ונפרשים מבחינת ה'ח' שהיא שורש כוח העומת. כי אלו ב' צינורות זה לעומת זה, קרובים זה לזה, ואין ביניהם אלא כקליפת השום. ובהתגבר הצינור השמאלי שהוא ח' על ט' נעשה חטא. ובהתגבר הצינור הימני שהוא ט', אז נעשה טוב.

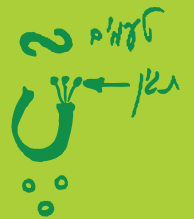
ט אות

טֵבֵעַ

חוקי הַטֵבֵעַ הם חוקי הַהִתְקַשְׁרוֹת בֵּין בְּנֵי הָאָדָם.

כל הַטֵבֵעַ נמצא בי, רק שהוא הפוך ממני - מתכונותי, ממחשבותי. אבל שתי הצורות קיימות בי, גם אני וגם אחדות כולם. ואני צריך להתחיל להבין את שתי הצורות הללו, לקרב ולגלות אותן זו מול זו.

כיון שנתגלגלו האותיות ובאו באלף-בית, ששם מתחברים ב' אותיות ט' ר' ביחד, עלתה ה'ט' ולא נתיישרה עם ה'ר'. עד שגער בה הקב"ה ואמר לה: "ט' ט', על מה את עולית ואינך מתיישבת במקומך?" אמרה לפניו: "הרי עשיתני להיות אות בראש המילה 'טוב', והתורה פתח בי 'כי טוב', 'יורא אלוקים את האור כי טוב'. איך אתחבר להתיישב באות ר', שהיא ראש המילה 'רע'? 'אמר לה: 'שובי למקומך, כי את צריכה לאות רע. כי האדם, שאני רוצה לברוא בך, תכללו בו שניכן יחד. ואז יהיה נברא. אבל את לימין והיא לשמאל". ואז חזרו האותיות ט' ר', ונתיישבו זה בזה ביחד.

אות

יחוד

כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְיֻחָד, כִּי הַבּוֹרָא הוּא מְיֻחָד.

משבירת הכלי הכללי להרבה חלקים קטנים, כל חלק וחלק קיבל את "יחודיותו". ועכשיו הוא צריך להתחבר עם יתר החלקים על ידי כוונה משותפת, מבלי לוותר על "יחודיותו", ומבלי שהם מבטלים זה את זה.

נכנסה אות 'י'. אמרה לפניו : "ריבון העולם, טוב לפניך לברוא בי את העולם, כי אני התחלת השם הקדוש, ויפה לך לברוא בי את העולם". אמר לה : "די לך, שאת חקוקה בי, ואת רשומה בי, וכל חפצי בך, ולא יפה לך להיות נעקרת משמי". כי 'י' היא אות ראשונה בשם הוי"ה, תחילת גילוי האור הנקרא חכמה, שאין בו שינוי לעולם. ובימי העולם נוהג קלקול ותיקון, ויש שם שינוי.

חכמה
י = יוד

כ אות

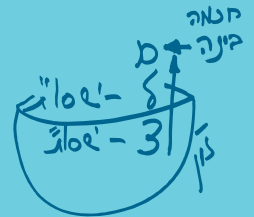
כָּלִי

הָעוֹלָם הוּא כָּלִי שְׁלִי

הבורא פונה אל האדם בצורות של השפעה, והאדם עונה לו בצורות דומות שבונה מעצמו. והקשר הזה, מידות הקשר, מערכות הקשר שנוצרות ביניהם, זה נקרא "עולם".

ירדה מלפניו אות כ' מעל כסא כבודו ואמרה לפניו: "ריבון העולם, טוב לפניך לברוא בי את העולם, כי כבודך אני". אבל כשירדה אות כ' מעל כסא כבודו, נזדעזעו מאתיים אלף עולמות ונזדעזע הכסא, וכל העולמות נזדעזעו לנפול. אמר לה הקב"ה: "כ"ף כ"ף, מה את עושה כאן, לא אברא בך את העולם, שובי למקומך, כי בך כליה. שובי לכסאך והיי שם". יצאה מלפניו וחזרה למקומה.

ל אות

לב

הַעֲבוֹדָה שֶׁלָּנוּ הִיא לְסֵדֶר אֶת הַלֵּב

העבודה של האדם היא לסדר את הלב, את החושים, כדי לקלוט את העולם הרוחני. כמו משדר רדיו שמסובבים בו כפתור לתפוס את הגלים באוויר.

בעת שהתחילה אות מ' לגלות אור פני המלך בעולמות, גרמה לאות כ' לירד מעל כסא הכבוד ולהפסיק פעולתה לכסות על המלך. כי סוד הכסא הוא ב' בחינות: א) כסא מלשון כיסוי, שהוא מכסה על המלך. ב) על ידי צירוף ג' האותיות מל"ך, היא מגלה כבוד המלכות בעולמות. שאז עולה המלכות למעלה ונעשית לבוש למלך עצמו, עטרה על ראש המלך.

אות מ

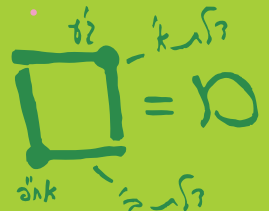
מְצִיאוֹת

מִשֶׁהוּ מְשׁוֹתֵף בֵּינִי לְבֵין הָאוֹר

נראה לי שיש "אני עצמי", ויש "עולם סביבי". אבל הכל רק תופעות בתוך הרצון שלי, כדי לעזור לי בצורה הטובה ביותר, להבין את האור, ולהשיג אותו.

נכנסה אות מ', אמרה לפניו: "ריבון העולם, טוב לפניך לברוא בי את העולם, כי בי נקרא מלך". אמר לה: "כך הוא ודאי, אבל לא אברא בך את העולם, משום שהעולם צריך למלך. שובי למקומך והתחברי עם האותיות ל'-ו', בסדר ג' האותיות מל"ך", ואז תהיה מציאות בעולם שיתגלה האור הגדול הנקרא "אור פני מלך חיים".

אות נ

ניצוץ

הניצוץ ממצב החיבור
הוא אצלי במצב השבור

אם האדם שמתעורר בו ניצוץ מתחבר עם האחרים, אז הוא פותח את כל התמונה ומתחיל להכיר מי הוא במערכת הכללית. ואז הוא מקבל תשובה ומבין, למה התעורר בו הניצוץ דווקא עכשיו, ולא לפני כן, ולא אחרי כן.

נ' כפופה היא נוקבא לבדה בלי זכר. וכשנתחברו ב' קווים כאחד, נבנית ונעשית ראויה לזיווג. ואם הם נתקשרו נ' כפופה באות נ' פשוטה, התכללות זכר ונקבה, ב' אוהבים, לקשר חזק שנשתכלל בהם, אז נמשך מהם שפע מזונוות לכל, ונשתכללו העולמות. כי התחתון שגורם תוספת אור לעליון, זוכה גם הוא בכל אותו השיעור שגרם לעליון.

ס אות

סֵפֶר

מִכְשִׁיר לְגִילוי הָאוֹר

ספר הוא תוכנת ההתקשרות בין הרצון לבין האור. איך הלב שלי מגיב ומדבר עם הבורא, מה הביטוי ברצון שלי, בכלי שלי, כלפיו. מהי התבנית שהכלי שלי מקבל כדי להידמות לאור.

נכנסה אות ס', אמרה לפניו: "ריבון העולמים, טוב לפניך לברוא בי את העולם. כי יש בי סמיכה לנופלים, שכתוב, סומך ה' לכל הנופלים". אמר לה: "משום זה את צריכה למקומך, ואל תזוזי ממנו, שאם את יוצאת ממקומך, שבמילה סמך, אלו הנופלים מה יהיה עליהם, מאחר שהם סמוכים עליך". מיד יצאה מלפניו.

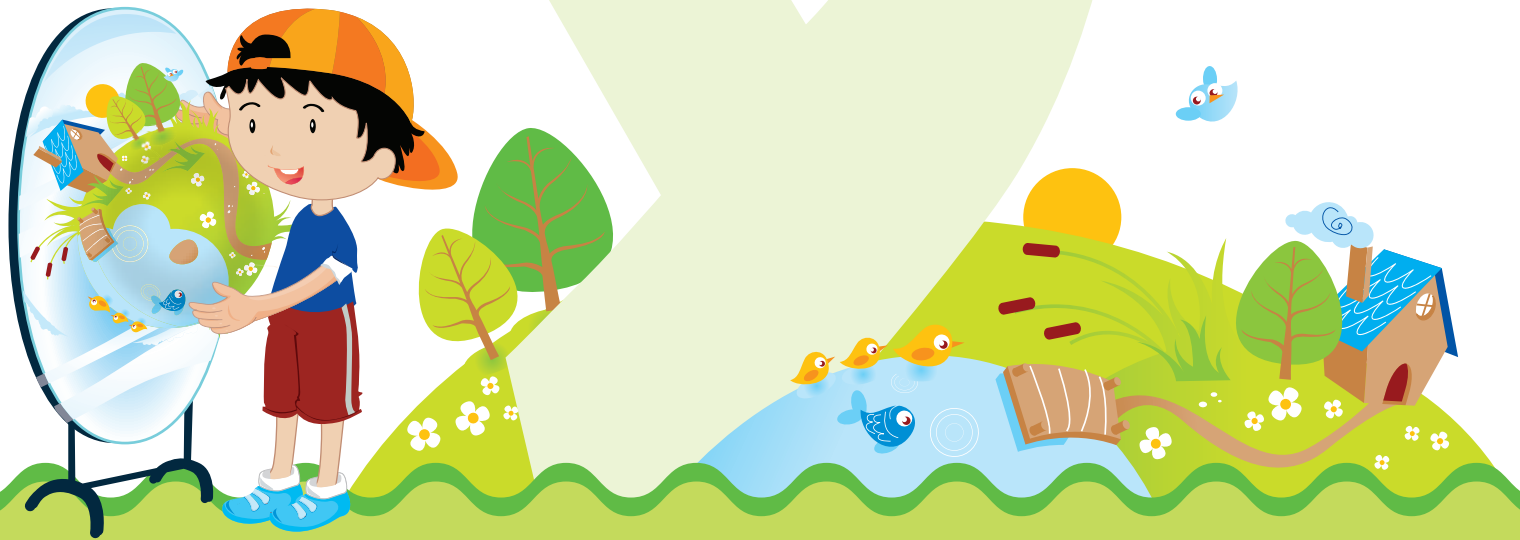
ס

ע
אות

עוֹלָם

הָעוֹלָם הַחִיצוֹנִי סְבִיבִי, הוּא הָעוֹלָם הַפְּנִימִי שְׁלִי

האדם הוא עולם קטן, הוא כולל בתוכו את כל המציאות. כל העולם שנראה מחוץ לו, הוא העתקה של העולם הפנימי שלו, כוחות הנפש שלו.

כל אות ואות היא קודש, אבל מצירופי אותיות יכול להתגלות חטא, עוון, פעולה לא כשרה. ולכן הלימוד שלנו איננו דווקא האותיות, אלא איך להגיע לצירופי האותיות הנכונות, הטובות, כדי שהנצל יהפוך לעונג.

ע
ע

פ אות פ

פְּנִימִי

אוֹתוֹ מִקּוֹר שְׁמִמְנוּ אָנִי,
הוּא נִסְתָּר בִּי בְּפָנִים,
בְּתוֹכִי, בְּתוֹכִי, בְּתוֹכִי.

אני לא יודע מי אני, מה אני, מאיפה אני, מאיפה בא לי כל כולי.
זה נסתר שם עמוק בפנים בפנים בתוכי.

צורתה של אות פ' שראשה כפוף לתוכה. בדומה לנחש הנושך לאדם, ותיכף מכניס ראשו לתוך גופו, כלומר שמעלים עצמו מעין רואה, שאז אי אפשר להורגו, כי אין הנחש נהרג אלא אם פוגעין בראשו.

אות **צ**

צוֹרָה

צוֹרֵת הָאֹר בְּתוֹךְ הַרְצוֹן זֶה אֲנִי

אני זה **צורת** האור בתוך הרצון. אם האור יוצא, הרצון נשאר ריק ואין אני. ה**צורה** נעלמת ואינה קיימת יותר. אם ה**צורה** הזאת משתנה, אני משתנה.

צ' היא ציור אות נ' שבה, והל' שבה. והן עומדות בציור אחר באחר, אשר אחוריהן דבוקים זו בזו ופניהן מגולים לחוץ. כי פני הל' מסתכלת לחוץ ולא לצד הנ', וכן פני הנ' מסתכלת לצד חוץ ולא לצד הל'.

חכמה
בני
צ

אות ק

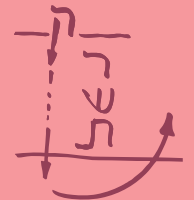
קֶשֶׁר

כָּל הַהִיסְטוֹרִיָּה שֶׁל הָאָדָם
הִיא גִּילוּי מַעֲרֶכֶת הַקֶּשֶׁר בֵּין הַנְּשָׁמוֹת

אם בני האדם יסדרו את הקשר ביניהם בצורה נכונה, הם ילמדו מה זה נקרא "אחדות", מה זה נקרא "אחד", ויקנו את הדרגה של האחד, את הטבע שלו, את המעמד שלו, ויהיו כמוהו.

באו ג' האותיות, שין, קוף, ריש, כל אחד ואחד בפני עצמו. אמר להן הקב"ה: "אינכן כדאיות שיברא בכך העולם, כי אתן האותיות שנקרא בכך שקר, ושקר אינו שווה לקום לפני".

אות ר

רצון

אור בורא את הרצון

בתוך רצונות של דומם צומח וחי הנקראים "לב"
האדם, מתעוררת נקודת רצון חדשה מעל העולם
הזה הנקראת "נקודה שבלב".

התנוצצות של אות י' מכה בהתנוצצות של אות ק'. ויוצאת התנוצצות של אות ק' ומכה
להתנוצצות של אות ר'. ויוצאות כל אלו התנוצצויות ומתחברות תוך ההתנוצצות של
אות א' העומדת, המלכות המקבלת כל מה שבאותיות יק"ר, וקול יוצא ומכה בכל אלו
התנוצצויות האותיות יחד, כדי לצרפן יחד לסוד קריאה.

ש
אות

שְׁפָה

הַקְּשׁוּר שֶׁל הָאָדָם עִם הָעוֹלָם נִקְרָא "שְׁפָה"

ההתקשרות הנכונה שלי לכל המציאות, "ערוצי התקשורת" שלי עם העולם סביבי, "הדיבור" עם הטבע, הבנת הטבע, נעשית על ידי תוכנת ההתקשרות הנקראת "שפה".

כל מי שרוצה לומר שקר, יקח בתחילתו יסוד אמת, ואחר כך יקיים לו השקר. כי אות ש', אות אמת היא, וק' ר' הן אותיות הנראות על צד הרע, קר, בלי חום שהיא חיות, וכדי שיתקיימו, הן לוקחות בתוכן אות ש', ונעשה הצירוף, קשר, שהוא לשון חיזוק וקיום.

אות ת

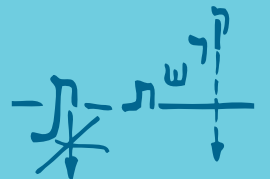
תפילה

התנועה להידמות לאור

רק התנועה להידמות לאור, היא נקראת תפילה. כי הרצון לא מסוגל להיות כמו האור ולעשות אותה פעולה כמוהו, ואפילו לא לרצות כמו האור. אלא האור הוא שמפתח את הרצון לאט לאט לפי סדר המדרגה להידמות אליו.

כשרצה לברוא את העולם, באו כל האותיות לפניו מסופן לראשן, והתחילה אות ת' להכנס בתחילה. אמרה: "ריבון העולמים, טוב לפניך לברוא בי את העולם, כי אני חותמת הטבעת שלך שהיא אמת, כלומר, אות אחרונה שבמילה אמת. ואתה נקרא בשם אמת. יפה למלך להתחיל באות אמת, ולברוא בי את העולם."

מנצפ"ד

הצורות הסופיות המצוירות את הגבול
שדרכו לא יכול לעבור האור

חמש האותיות הסופיות שאנו כותבים בסופי המילים הן רק מסיימות, חותמות, ולא נותנות יותר לאורות להתפתח ולרדת משורת האותיות.

החלק התחתון של המלכות שנמצא למטה, על הפרסא, הוא כולל בתוכו חמש אותיות, חמש תכונות חזקות, קשיות של המסך הסופי, הנקראות **מנצפ"ד**

אצ"ו
22 אצ"ו { 9
4 } כ"ו
מנצפ"ד

כָּל אוֹת וְאוֹת נִכְתְּבַת שְׁחוּר עַל גִּבֵּי לְבָן, מִחוּשֵׁךְ עַל פְּנֵי
הָאֹר, מְצוּרָה כְּנֶגֶד הָאֹר לְצוּרָה כְּמוֹ הָאֹר. וְלִכֵּן אוֹתוֹת
הָאֱלֹף-בֵּית מְבִטָּאוֹת אֶת מִידוֹת הַקָּשֶׁר עִם הָאֹר, שֶׁהָאָדָם
צָרִיךְ לְבָנוֹת עַל הַלֵּב שְׁלוֹ, עַל כָּל רָמוֹת הַרְצוֹן שְׁלוֹ, כִּדֵּי
לְהִגִּיעַ לְדַרְגַת אָדָם.

תחילת החוכמה היא אות י', נקודה.
וההתפתחות שלה היא קוצו של י',
שלושה קוצים: עליון, אמצעי ותחתון.